

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Ook Robespierre kwam aan de beurt.

Het proces van Robespierre was van korte duur : een namiddag, drie en een half uur. Hij leed in zijn laatste nacht grote pijnen door de erge verwonding die hij aan de onderkaak bij zijn aanhouding opliep, in de cel en op het bed, waarop ook Danton zijn laatste levensuren sleet.

Toen de beul, Charles Henry Sanson, daags na de veroordeling omstreeks twee uur de cel binnentrad, lag Robespierre roerloos op het bed uitgestrekt. Sanson verzocht hem op te staan. Robespierre

kwam over eind en keerde naar de beul de nek toe, opdat hij hem de haren zou inkorten. Maar de beulsknechten richtten hem op en hielpen hem op een stoel. Terwijl de haren geknipt werden, hield Sanson het verband, dat het kinnebak steunde en weggenomen werd, tegen de slapen gedrukt.

Die tiende Thermidor vervoerden de karren van de Conciergerie een en twintig veroordeelden. Niet al-

leen Robespierre was zwaar gewond. Onder de anderen bevond zich ook Henriot, die bij zijn arrestatie een dolksteek in het oog kreeg, met het gevolg dat hij gans bebloed was en er met zijn beslijkte klederen belabberd uitzag.

Het was een tragische stoet : twee stervenden, een verminkte en een dode. Inderdaad Labas was alreeds omgekomen en zijn lijk werd achter Robespierre gedragen.

Gans Parijs was te been. Het gepeupel kon eens te meer zijn bloedige instincten botvieren. Nooit te voren, — en nochtans beleefde men sinds lang reeds dramatische maanden van sterke ge-

moedsbewegingen, — was de opzweeping der geesten zo geweldig als die dag. Alle passies waren losgeketend : woede, haat en wraaklust dreven de opwinding tot haar uiterste grenzen. Anderen liepen onder de greep van angst, smart, wanhoop en hoop. Al de menselijke gevoelens wriemelden dooreen.

Maximiliaan Robespierre was op een bos stro gezeten, het aangezicht bleek en zeer gezwollen. Maar in tegenstelling met wat zekere geschiedschrijvers beweerd hebben, was hij niet, — zo men geloof hechten mag aan de herinneringen, die de beul van Parijs nagelaten heeft, — gebonden. Het geroep rondom de kar, de uitbarsting van haat uitten zich in de grofste beledigingen, maar schenen hem onverschillig te laten. Meest al de tijd hield hij de ogen dicht en als hij ze tussendoor toch eens opende, lag er stomme verbazing in zijn blik te lezen. Telkens als de gendarmes hem met de punten van hun sabel aan het volk wezen, laaide het gebrul met nieuw geweld op.

Gekomen tegenover het huis van de familie Dupay, waar Robespierre eens zijn intrek had, werd de stoet opgehouden. Het volk omringde de karren en begon de Carmagnole en het Ça ira te brullen en te dansen. Een knaap had van een slager een emmer bloed bekomen, waarmee de gevel van het huis bevuild werd. Het aandringen van Sanson bij de gendarmes om de baan vrij te maken hielp niet. Integendeel, soldaten en gendarmes jubelden met het gepeupel mede.

Toen de karren bleven stilstaan opende Robespierre de ogen en herkende hij het huis waar hij eens gelukkige dagen gesleten had. Sanson bemerkte dat zijn oogleden trilden, als trachtten zij een opwellende traan te onderdrukken.

Het oponthoud duurde ruim vijf minuten, tijdens dewelke een verbitterde vrouw zich aan de kar vastklampte en de man die sterven ging toebeet :

— Ga naar de hel, bloedhond, en gevloekt zijt gij, door al de moeders en door al de gehuwde vrouwen.

Men moest geweld gebruiken om haar van de kar los te rukken. Robespierre hield zich alsof heel het dramatisch toneel hem niet aanging.

Het had kwart over zes geslagen toen de karren op het plein van de Revolutie aankwamen. Een na een stegen de veroordeelden uit, het eerst Gobeau. Robespierre leunde tegen de kar aan, zonder te kijken. Zijn broeder, eveneens gewond, kon niet op zijn benen staan en werd door gendarmes ondersteund. Toen Saint-Just voorbij Robespierre schreed, sprak hij hem bedaard toe, zonder de minste ontroering te laten blijken :

— Adieu !

Even groette Robespierre, hoofdknikkend, en hield zijn ogen op hem gevestigd, tot hij op de plank uitgestrekt lag.

De tiende die aan de beurt kwam was Robespierre. Zonderdat hij hulp nodig had, steeg hij het trapje op. Niets in zijn houding verried de minste angst. Evenmin was er bij hem een zweem van hoogmoed te bespeuren. Zijn blik bleef ijszig koud. Een der knechts van Sanson nam het verband weg, wat zulke pijn veroorzaakte, dat Robespierre een vreselijke kreet slaakte. De kaak bleef slap naar beneden hangen, bloed spoot overvloedig. Een paar sekonden later lag hij gebonden op de plank en viel het mes. Men toonde het hoofd aan het volk, dat van vreugde juichte.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Het gelukkig paar ging dadelijk de bakker en zijn vrouw op de hoogte brengen van alles, en deze goede lieden verheugden zich evenzeer, alsof de weldaad aan hen was gebeurd.

Toen de kinderen uit de school kwamen, denkend dat hun moeder nog op haar kamer woonde, nam de bakkerin hen bij de hand en geleidde ze naar het huis van Joseph.

De mare van het voorval, was weldra door heel de buurt verspreid en met vreugde begroet. Heer dokter Meert werd door ieder geprezen en men begon van lieverlede aan de eerlijkheid van Hendrik van Heverboom te twifelen. Nog dezelfde avond trakteerde de gelukkige koopman zijn vrienden en al de bureu, om hun vreugde over de verlossing van de brave Joseph te betuigen, verlichtten hun huizen.

XII.

HOE VAN HEVERBOOM VALSMUNTER WERD EN DE HEER VAN CRAMSHOEVEN IN DE HANDEN VAN ZIJN VIJANDEN GERAAKTE.

Terwijl er feest gevierd werd in de Molenstraat, terwijl men overal, door gans de stad, het edelmoedig gedrag van dokter Meert bewonderde en prees, hielden angst, schrik en achterdocht hun intrede in het huis van de misdadige van Heverboom.

Geen vrede voor de misdadigers. Van Heverboom toonde zich boos en onverschillig ; men zou gezegd hebben : dat is een man van ijzer en graniet ! Hij zou de grote Kerk wegdragen !... Maar in zijn binnenste was het gans anders gesteld : dikwijls als hij vóór zijn venster zat of in zijn tuin wandelde, en gerucht hoorde op de heerbaan of rond zijn dreven, sidderde hij als een blad en dacht hij :

— Het zullen misschien de gendarmen zijn, om mij gevangen te nemen.

Het lot van Caïn is ook het lot van alle moordenaars, en van Heverboom had Flora van Lelienveld vermoord ; hij had de ongelukkige rentenier Lucas Verboelen doen ombrengen ; hij had de brave Joseph Verboelen onrechtvaardig laten beschuldigen... Vroeg of laat, zo klonk er een stem in zijn binnenste, brengen uw misdaden u aan de galg.

En dokter Meert, die altijd in zijn weg liep ! Dokter Meert, die Joseph Verboelen had gered van de dood, die op slimme wijze zijn huis in de Molenstraat had aangekocht ; dokter Meert, die hem niet vreesde, integendeel ! Van Heverboom was reeds tienmaal op het punt geweest Karel Kwakbeen te roepen en hem het bevel te geven

dokter Meert om te brengen ; niets ware gemakkelijker geweest. Dokter Meert ging veel uit, op alle uren van de avond en zelfs in de nacht ; doch een bovennatuurlijke macht hield de hand van de booswicht tegen, telkens als hij maatregelen wou beramen, om die deugdzame man uit de weg te ruimen.

Men begon ook vreemd te praten over van Heverboom ; het liep op de tong, dat hij het goed van de twee Verboelens had opgeslokt. Joseph Verboelen en de bakker verzweigen de zaak van de vijfhonderd gulden niet, en Verboelen voegde er meermalen aan toe :

— Nooit zal ik vergeten wat van Heverboom mij heeft doen lijden en ik raad alle mensen aan op hun hoede te zijn voor deze, die hier op de aarde het ambt van de duivel verricht.

Men wist nu ook dat van Heverboom een geldzuchtige man was, dat hij soms wel naar de kerk ging, 's Zondags, om zich te tonen, maar dat hij nooit zijn Pasen hield.

Er waren er weinigen in de stad Aalst, die hem beschuldigden of verdachten van moord, doch er waren er ook weinigen, die in hem nog vertrouwen stelden. De Aalstenaars zeggen gaarne wat zij op het hart hebben en, in meer dan één huis en herberg, als er nog iemand naar van Heverboom ging, begon men te zeggen dat hij naar de Verdoemenis ging. Dit woord vond bijval. Iedereen lachte om die nieuwigheid en zo werd het kasteel in de wandeling genoemd : 't Kasteel der Verdoemenis.

Zo verliepen er maanden en jaren.

Verboelen deed goede zaken en werd een welgesteld burger.

Welk geluk voor dokter Meert, te zien dat zijn edelmoedigheid de brave familie had gered en tot welvaart gebracht. Hij zocht zulke zaken niet, de nederige man, doch als hij daar ging, vloog de dankbaarheid van het hart hem tegemoet en hij zag dat de kinderen wisten en begrepen wat hij voor hun ouders had gedaan.

O, brave man, gij weet nog alles niet ! Zaaagt gij hoe elke avond een vurig gebed werd gestort voor de weldoener en redder, dokter Meert, hoe zoudt gij u gelukkig achten, in staat geweest te zijn, deze mensen uit de nood te helpen.

De grootste bekommernis van dokter Meert was, aan Fransken, het enig zoontje van zijn overleden nicht, een uitstekende opvoeding te geven.

Ondertussen was Maria, de dochter van Robrecht van Cramshoeven, door Hendrik van Heverboom aan een van de voornaamste kostscholen van het keizerrijk toevertrouwd.

Hendrik hield veel van dat lieftallige weesje. Jaarlijks ontving hij voor haar, door een onbekende hand, een aanzienlijke som, zodat zijn geldzucht en zijn genegenheid hier ruimschoots voldaan waren.

Wat deed de schurk verder ? De woekeraar spelen, dat ging zo gemakkelijk niet meer. Nu en dan viel er nog een onbezonnen slachtoffer in zijn klauwen, doch, van lieverlede werd dit zeer zeldzaam, vermits hij het vertrouwen van het publiek verloren had.

(Wordt vervolgd)